

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce S. S.**, právně zastoupeného advokátem JUDr. Zdeňkem Svobodou, se sídlem Žižkova 4, 350 02 Cheb, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, adresa pro doručování: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 5. 2003, č. j. 60 Az 32/2003 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 10. 2002, č. j. OAM-12000/VL-1-C10-2001, nebyl žalobci (dále „stěžovatel“) udělen azyl a dále v něm bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvádí, že stěžovatel neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, která by jej vedla k závěru, že byl ve vlasti pronásledován nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů taxativně stanovených zákonem o azylu pro udělení azylu. Uvádí, že hodnotí výpovědi stěžovatele jako nehodnověrné, neboť své výpovědi měnil. Žalovaný konstatuje, že na základě protichůdných informací dospěl k závěru, že stěžovatel uváděl zjevně zavádějící informace o důvodech svého odchodu ze země a jeho

příběh tedy považuje za nepravdivý. Na základě skutečnosti, že stěžovatel od roku 1999 pracoval, dovozuje, že hlavním důvodem jeho odchodu ze země byly ekonomické problémy, neboť v Moldavsku neměl stálé zaměstnání. Stěžovatel také nevyužil žádnou z možností ochrany, které mu právní řád Moldavské republiky, resp. Evropská úmluva o lidských právech, poskytuje. Na závěr svého odůvodnění žalovaný poukazuje na to, že stěžovatel požádal o azyl až čtyři dny poté, co překročil státní hranice, což nelze očekávat od osoby, která utíká z důvodů pronásledování.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, ve které uvádí, že od roku 1999 nepřijížděl do České republiky za účelem hledání práce, ale pozvání jeho nemocného otce. Uvádí, že byl 15 dnů zadržen policií, aby zjistila místo pobytu jeho otce. Napadení a zbití nedaleko od jeho domu nemohl policii nahlásit, protože se to stalo beze svědků a nebylo tak možné tento skutek dokázat. Uvádí, že kdyby věc policii nahlásil, přivolal by na sebe a svoji rodinu ještě větší problémy.

Krajský soud v Plzni zamítl žalobu stěžovatele rozsudkem ze dne 30. 5. 2003, č. j. 60 Az 32/2003 - 21. V odůvodnění uvádí, že se shoduje s názorem žalovaného, že stěžovatel v průběhu řízení o udělení azylu měnil svoji výpověď, uváděl protichůdné skutečnosti a uváděl zjevně zavádějící informace o důvodech svého odchodu ze země. Stěžovatelovy problémy s policií nesouvisely s pronásledováním žalobce za uplatňování politických práv a svobod nebo s pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů v zemi původu. Uvádí, že v soudním řízení nebyla prokázána žádná pochybnost správnosti zjištění žalovaného. Proto soud dospěl k závěru, že důvody, pro které stěžovatel opustil Moldavsko, nejsou těmi důvody, pro které by mu mohl být azyl udělen.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Plzni podal stěžovatel prostřednictvím tohoto soudu kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, ve které uvádí, že nesouhlasí s názorem soudu a žalovaného, že měnil svou výpověď, neboť drobné rozdíly v jeho výpovědi byly zapříčiněny nepřesným přetlumočením a z části také nervozitou a nesprávným pochopením jednotlivých dotazů. Popírá, že by tyto rozdíly byly účelové či úmyslné. Dále stěžovatel uvádí, že nedojížděl za prací, ale navštěvoval svého otce, který byl často nemocen. K důvodům udělení azylu konstatuje, že byl prokazatelně perzekuován a pronásledován, i když prostřednictvím svého otce. Svou perzekuci vidí ve vykonstruovaném obvinění, že napadl příslušníka policie a také v bezdůvodném odebrání pronajatého pozemku. Uvádí, že se v Moldávii se svými stížnostmi na žádný vyšší orgán neobracel, neboť si byl ze známosti situace jist, že by si tím jenom uškodil, čímž mu také bylo policií vyhrožováno. Z uvedených důvodů má stěžovatel za to, že jsou naplněny podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí Krajského soudu v Plzni a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Krajský soud v Plzni předložil kasační stížnost spolu se spisy po postupu podle § 108 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyššímu správnímu soudu.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na správní spis, na odůvodnění svého rozhodnutí a také na odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Plzni, se kterým souhlasí. Dále poukazuje na to, že se stěžovatel snaží pouze legalizovat svůj další pobyt v České republice.

Podle § 11 odst. 2 písm. ch) ve spojení s odst. 3 písm. f) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, je od soudního poplatku osvobozen cizinec v řízení o přiznání statutu uprchlíka. Zákon č. 498/1990 Sb., o uprchlících, byl zrušen zákonem o azylu, který tak přejal jeho funkci. Z tohoto důvodu je nutné toto osvobození od soudního poplatku aplikovat i na cizince, který je v postavení žadatele o udělení azylu. Status žadatele o udělení azylu však podle § 2 odst. 3 trvá jen po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, nikoli již v době řízení o kasační stížnosti. Jelikož však zákon o soudních poplatcích v § 11 odst. 3 písm. f) uvádí, že se toto osvobození vztahuje i na řízení o kasační stížnosti, je od soudního poplatku osvobozena i osoba, která podala kasační stížnost proti soudnímu rozhodnutí o žalobě proti uvedenému rozhodnutí Ministerstva vnitra. Žalovaný je tedy v tomto řízení osvobozen od soudního poplatku.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost byla podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a že jsou dány i další podmínky řízení, přezkoumal napadené rozhodnutí po věcné stránce a dospěl k názoru, že není důvodná.

Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nesprávně zjištěný skutkový stav v řízení před správním orgánem, který spočívá v nesprávném hodnocení důkazů. Tuto vadu je možné napadnout jen v rámci § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. že jde o takovou vadu řízení, která spočívá v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v takové intenzitě, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Takovou vadu řízení však Nejvyšší správní soud nezjistil. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem žalovaného a také Krajského soudu v Plzni, podle kterého stěžovatel uváděl v řízení o udělení azylu a v následujících řízeních rozporné skutečnosti.

V návrhu na zahájení řízení o udělení azylu uvádí, že v České republice již byl od roku 1999, a to z důvodu práce. Tuto skutečnost v pozdějších vyjádřeních popírá. Tento rozpor nepředstavuje „drobný rozdíl“, jak uvádí v kasační stížnosti, ale je jednou z významných indicií, které umožňují zjistit skutečné důvody žádosti stěžovatele o azyl. Tuto výpověď učinil stěžovatel v rumunském jazyce, podepsal její české znění, přičemž tvrdí, že oba tyto jazyky ovládá. Omyl v překladu tak základního slova jako je slovo „práce“, je velmi nepravděpodobný. V žalobě stěžovatel ani nic takového netvrdí.

Důvody pro udělení azylu jsou upraveny §§ 12 a násl. zákona č. 325/1999 Sb. Podle § 12 tohoto zákona se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.

Stěžovatel uvedl, že byl v Moldavské republice pronásledován. Neuvedl však žádnou konkrétní skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že byl pronásledován ze shora uvedených důvodů. Až v kasační stížnost bez jakékoli konkretizace uvádí, že je perzekuován a pronásledován i pro uplatňování politických práv a svobod, i když prostřednictvím svého otce, který byl s Moldavským státem ve sporu u Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku. I toto tvrzení je však velmi obecné bez uvedení jakýchkoli konkrétních

skutečností. Stěžovatel neuvádí, pro uplatňování jakých politických práv a svobod má být prostřednictvím svého otce pronásledován. Podle vyjádření v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ani nevěděl, proč jeho otec Moldavskou republiku před Evropským soudem pro lidská práva žaloval.

Krajský soud v Plzni správně konstatuje, že azyl je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmikoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Udělení azylu podle výše uvedeného ustanovení není možné za jakékoli pronásledování, ale jen za pronásledování, které je zapříčiněno uvedenými důvody. Tyto však stěžovatel neuvádí. Obecné potíže s policií tak neodůvodňují udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb.

Nejvyšší správní soud neshledal vady v řízení před krajským soudem ani v aplikaci hmotného práva na uvedený případ, pro něž by měl napadené rozhodnutí Krajského soudu v Plzni zrušit. Proto bylo rozhodnuto, jak shora uvedeno.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud mu ani žádné vzniklé náklady na základě spisu nezjistil, rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení v řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 6. listopadu 2003

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu